

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyně JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **M. Š.**, nar. X, zastoupeného: Mgr. Monikou Zatloukalovou, advokátkou se sídlem Veleslavínova 7, 779 00 Olomouc, proti žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy**, IČ 00064581, se sídlem Mariánské nám. 2, 110 00 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 5. 4. 2012 č.j. MHMP 501224/2012,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2012 č.j. MHMP 501224/2012, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Prahy 8, odboru občansko-správní, oddělení přestupkového, ze dne 9. 1. 2012, č.j. MCP8 009337/2012, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 23 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) jehož skutkovou podstatu naplnil tím, že:

-dne 3. 9. 2011, kolem 17, 50 hodin, před hotelem Hilton Prague v Praze 8, Pobřežní ul. 1, jako řidič vozidla taxislužby tov. zn. Ford Galaxy, státní poznávací značky 5S9 7069, odmítl strážníkům Městské policie hl. m. Prahy předložit doklady, které podle zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o silniční dopravě“), musejí být při provozování taxislužby ve vozidle, tj. doklad o oprávnění k provozování taxislužby, uživatelskou a evidenční knihu taxametu, doklad o zařazení vozidla do evidence vozidel taxislužby, průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby, osvědčení hl.m. Prahy o úspěšně vykonané zkoušce řidiče taxislužby, záznamy o provozu vozidla a záznam o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, ačkoliv byl k jejich předložení vyzván

podle § 11 odst. 1 písm. c) zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o obecní policii“), a neumožnil tak hlídce Městské policie provést kontrolu těchto dokladů.

Za protiprávní jednání byla žalobci uložena pokuta dle § 23 odst. 2 zákona o přestupcích ve výši 8.000,- Kč a současně povinnost uhradit náklady řízení v částce 1.000,- Kč podle § 79 odst. 1 a 4 zákona o přestupcích ve spojení s ustanovením § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb. Pro případ, že by nebylo vyhověno návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí, žalobce navrhl, aby soud uloženou pokutu přiměřeně snížil, případně od jejího uložení upustil.

Žalobce v žalobě namítá, že obecní policie není orgánem státního odborného dozoru ani kontroly podle zákona o silniční dopravě, přičemž argumentuje tím, že orgány, kterým je výkon odborného dozoru v silniční dopravě svěřen jsou dopravní úřady, úřady celní a Ministerstvo dopravy.

Žalobce dále uvádí, že správní orgány i strážníci Městské policie zasáhli do jeho práva dle čl. 37 odst. 1 ve spojení s čl. 40 odst. 4 a čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod tím, že nebyl před jejich kontrolou poučen o svých právech, zejména o právu odepřít výpověď, resp. nepředkládat důkazy proti své osobě.

Nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí žalobce spatřuje také v tom, že správní orgány pokračovaly v řízení, aniž bylo pravomocně rozhodnuto o jeho námitce podjatosti, kterou uplatnil v rámci podaného odvolání ze dne 8. 2. 2012. Žalobce poukazuje na skutečnost, že žalobou napadené rozhodnutí mu bylo doručeno dne 25. 4. 2012 a rozhodnutí Ministerstva dopravy ČR o zamítnutí námítky podjatosti převzal až dne 30. 5. 2012. K tomuto současně znovu poukazuje na pochybnost o podjatosti pracovníků žalovaného, což opírá o skutečnost, že jak Městská policie hl. m. Prahy, tak také žalovaný jsou orgány totožné obce a na výsledku správního řízení mají shodný zájem.

Vedle výše uvedeného žalobce uvádí, že v rámci správního řízení bylo nesprávně konstatováno, že se dopustil souběhu přestupků, přestože o žádný souběh nešlo, jelikož se v celém řízení jednalo pouze o přestupek jeden. Nadto žalobce dále namítá, že v rámci správního řízení nebyl dostatečně zjištěn stav věci a to v důsledku skutečnosti, že po něm v rámci správního řízení správní orgán nevyžadoval doložení dokladů, jež jako řidič taxislužby údajně neměl mít u sebe během kontroly dne 3. 9. 2011.

Námítky žalobce směřují také proti uložení pokuty, kterou považuje za nepřiměřenou, přísnou a nedostatečně odůvodněnou. Žalobce žádá soud, aby využil svého moderačního práva a od uložení sankce upustil, nebo její výši přiměřeně snížil a to zejména s ohledem na jeho majetkové, osobní a rodinné poměry. Dále žalobce nesouhlasí ani s uložení povinnosti uhradit náklady řízení, jelikož tato není dle jeho názoru dostatečně odůvodněna a zároveň svým jednáním správní řízení nevyvolal, neboť jednal v souladu s právními předpisy upravujícími nabízení či vykonávání služeb taxi.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě trvá na svém závěru, že žalobce porušil ustanovení § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích. Podle žalovaného z obsahu zákona o obecní policii jednoznačně vyplývá, že strážník obecní policie podle § 2 písm. h) zákona o obecní policii, při zabezpečování místních záležitostí veřejného pořádku a plnění dalších úkolů podle zákona o obecní policii nebo zvláštního zákona odhaluje přestupky a jiné správní delikty, jejichž projednávání je v působnosti obce. Podle § 10 odst. 2 zákona o obecní policii je pak strážník povinen oznámit příslušnému orgánu podezření, že byl spáchán přestupek nebo jiný správní delikt.

Žalovaný dále upozorňuje na skutečnost, že čl. 37 odst. 1 Listiny umožňuje sice osobě odepřít výpověď, jestliže by jí způsobila nebezpečí trestního stíhání sobě nebo osobě blízké,

to ovšem podle žalovaného neznámá, že osoba na základě tohoto článku bude odmítat předložení dokladů, které jí ukládá jiný právní předpis. Žalovaný označil závěr žalobce za mylný, protože strážníci městské policie postupovali v souladu s vymezenou pravomocí danou jim zákonem o obecní policii. Dle žalovaného tomuto závěru svědčí i rozsudek Městského soud v Praze ze dne 15. 12. 2009, č.j. 6 Ca 242/2007.

K žalobní námitce, ve které žalobce poukazoval na skutečnost, že se žalovaný ani Ministerstvo dopravy nezabývaly námitkou podjatosti, žalovaný odkazuje na ustanovení § 14 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Vzhledem k tomu, že žalovaný ani Ministerstvo dopravy nejsou služebně nadřízeným orgánem, nebyly dle názoru žalovaného oprávněny o námitce podjatosti rozhodovat. Nadto žalovaný dodává, že o námitce podjatosti vznesené dne 8. 2. 2012 v odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Prahy 8, odboru občansko-správní, oddělení přestupkového, rozhodl usnesením služebně nadřízený orgán úřední osoby a odvolání proti tomuto usnesení nebylo žalobcem podáno.

K námitce žalobce, že po něm správní orgány v průběhu správního řízení nevyžadovaly doklady, které neměl mít při kontrole u sebe, žalovaný uvedl, že ani nebylo třeba dokazovat, zda požadovaný doklad ve vozidle v době kontroly byl či nikoliv, protože předmětem řízení bylo nepředložení záznamu resp. odmítnutí doklady předložit.

Žalovaný dále uvedl, že si je vědom toho, že správní orgán při svém rozhodování o výši pokuty musí přihlížet k osobním a majetkovým poměrům žalobce, což ovšem neznámá, že by pokuta měla ztratit cokoli ze své účinnosti. Odkazuje při tom na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 60/2010-113, ze dne 11. 8. 2010 a rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 40/2011-98 ze dne 10. 8. 2011.

K nesouhlasu žalobce s uložením povinnosti uhradit náklady správního řízení, žalovaný uvedl, že řízení bylo vyvoláno jen jeho jednáním, když odmítl předložit požadované doklady. Ustanovení § 79 odst. 1 zákona o přestupcích mimo jiné stanoví, že občanovi, který byl uznán vinným z přestupku, se uloží povinnost nahradit státu náklady spojené s projednáváním přestupku. Náklady řízení se hradí paušální částkou, kterou stanoví Ministerstvo vnitra České republiky v dohodě s ministerstvem financí České republiky zvláštním právním předpisem.

Z předloženého spisového materiálu vyplývá, že žalobce dne 3. 9. 2011, kolem 17, 50 hodin, před hotelem Hilton Prague v Praze 8, Pobřežní ul. 1, jako řidič vozidla taxislužby tov. zn. Ford Galaxy, státní poznávací značky 5S9 7069, odmítl strážníkům Městské policie hl. m. Prahy předložit doklady, které podle zákona o silniční dopravě musejí být při provozování taxislužby ve vozidle, tj. doklad o oprávnění k provozování taxislužby, uživatelskou a evidenční knihu taxametru, doklad o zařazení vozidla do evidence vozidel taxislužby, průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby, osvědčení hl.m. Prahy o úspěšně vykonané zkoušce řidiče taxislužby, záznamy o provozu vozidla a záznam o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, ačkoliv byl k jejich předložení vyzván podle § 11 odst. 1 písm. c) zákona o obecní policii a neumožnil tak hlídce Městské policie provést kontrolu těchto dokladů. O tomto jednání byl sepsán úřední záznam, k němuž se žalobce vyjádřil tak, že porozuměl poučení, kterého se mu dostalo ze strany strážníku s tím, že uvedl, že Městská policie není dle jeho názoru oprávněná k výkonu dozoru v silniční dopravě. Z úředního záznamu dále vyplývá, že žalobce tvrdil, že výše uvedený postup má nařízený od svého zaměstnavatele. Sepisování úředního záznamu byl přítomen další pracovník zaměstnavatele žalovaného, který je v záznamu uveden jako svědek. K celé události byla na místě hlídkou Městské policie pořízena foto a video dokumentace.

Pro podezření ze spáchání přestupku podle § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, byl spis předán k dalšímu řízení Úřadu městské části Prahy 8, který dne 9. 1. 2012, pod č.j.

MCP8 098879/2012 vydal rozhodnutí, jímž byla žalobci pro porušení § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, v souladu s § 23 odst. 2 téhož zákona uložena pokuta ve výši 8.000,- Kč. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

Městský soud v Praze přezkoumal dle ustanovení § 75 s. ř. s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Z obsahu žaloby je zřejmé, že žalobce považuje rozhodnutí za nezákonné, nesouhlasí se zjištěním skutkového stavu, přičemž má především za to, že strážníci Městské policie hl. m. Prahy nejsou povoláni ke kontrole řidičů. Žalobce dále brojí proti výši uložené pokuty a žádá soud, aby v případě, že neshledá žalobu důvodnou, využil svého moderačního práva ve smyslu ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s.

Za podstatnou otázku soud považuje, zda je Městská policie hl. m. Prahy oprávněna kontrolovat a odhalovat správní delikty a přestupky v silniční dopravě na úseku taxislužby v hl. m. Praze.

Z ustanovení § 34 odst. 1 a § 2 odst. 20 zákona o silniční dopravě ve znění účinném do 31. 5. 2012 vyplývá, že státní odborný dozor v silniční dopravě na úseku taxislužby v hl. m. Praze vykonává Magistrát hlavního města Prahy, tj. orgán hl. m. Prahy (§ 1 odst. 4 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů). Obce, tedy i hl. m. Praha, mohou svěřit zabezpečování místních záležitostí veřejného pořádku v rámci své působnosti a plnění některých dalších úkolů obecní policii (§ 1 odst. 2 zákona o obecní policii). Mezi pravomoci obecní policie kromě jiného patří i oprávnění odhalovat přestupky a jiné správní delikty [srov. § 2 písm. h) téhož zákona]. Rozsah přestupků a jiných správních deliktů, které obecní policie může odhalovat, není zákonem o obecní policii nijak omezen.

Z uvedených ustanovení nelze dovodit, že by zákonodárce chtěl Městské policii hl. m. Prahy zapovědět odhalování správních deliktů a přestupků na úseku taxislužby podle zákona o silniční dopravě. Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 8 As 32/2012-36 ze dne 22. 3. 2012 při řešení obdobného případu dokonce konstatoval, že toto oprávnění vychází ze samotného smyslu existence obecní, resp. městské policie, kterou obec zřizuje zejména k zajištění veřejného pořádku na svém území. Přirozenou součástí tohoto poslání může být snaha o odhalení přestupků a jiných správních deliktů. Městská policie je ostatně k této činnosti specificky personálně i technicky vybavena (srov. např. předpoklady pro výkon povolání strážníka obecní policie, oprávnění strážníků zahrnující možnost použití donucovacích prostředků a služební zbraně, atp.). Je také třeba doplnit, že pravomoc městské policie je dána pouze potud, že strážníci mohou správní delikty odhalovat. Projednat a rozhodnout věc může jenom příslušný dopravní úřad, kterému strážníci musí oznámit svá zjištění a podezření (viz § 10 odst. 2 zákona o obecní policii).

Nejvyšší správní soud se ve své praxi zabýval také otázkou, podle jakých procesních pravidel má postupovat městská policie při odhalování správních deliktů a přestupků podle zákona o silniční dopravě. Konkrétně v rozsudku ze dne 11. 11. 2004, č.j. 3 As 32/2004 – 53 Nejvyšší správní soudu vyslovil: „*dopravní úřady jsou při výkonu státního odborného dozoru v silniční dopravě vykonávaného nad dopravci podle § 34 zákona o silniční dopravě povinny postupovat mimo jiné také podle zákona o státní kontrole. Tato povinnost, ač se o ní zákon o*

silniční dopravě sám nezmiňuje, vyplývá z ustanovení § 2 písm. d) a § 4 zákona o státní kontrole.“ Na zákon o státní kontrole odkazuje i vyhláška č. 522/2006 Sb., o státním odborném dozoru a kontrolách v silniční dopravě. Podle § 2 odst. 3 této vyhlášky kontrolní orgán postupuje při výkonu kontrolní činnosti podle zvláštního právního předpisu, tj. zákona o státní kontrole.

Z uvedeného vyplývá, že městská policie je povinna postupovat při odhalování správních deliktů v silniční dopravě, tj. de facto při výkonu státního odborného dozoru, v souladu se zákonem o státní kontrole. Procesní garance zakotvené v zákoně o státní kontrole musí být zajištěny vždy při výkonu státního odborného dozoru, ať už je prováděn jakýmkoliv subjektem. Pokud tedy městská policie vykonává působnost dopravního úřadu, je povinna řídit se zákonem o státní kontrole stejně jako ostatní orgány vystupující v pozici tohoto úřadu.

Zákon o státní kontrole vymezuje povinnosti, které kontrolní pracovníci musí dodržovat během výkonu státní kontroly (viz § 12 odst. 2 tohoto zákona). Za stěžejní soud považuje zejména povinnost pořídit protokol o výsledcích kontroly. Protokol obsahuje především popis zjištěných skutečností včetně nedostatků a označení ustanovení právních předpisů, které byly porušeny. Podle § 16 zákona o státní kontrole platí, že kontrolní pracovník je povinen seznámit kontrolovanou osobu s obsahem protokolu a předat jí jeho stejnopis, přičemž kontrolovaná osoba stvrdí seznámení s protokolem a jeho převzetí svým podpisem. Kontrolovaná osoba může podat proti protokolu písemné a zdůvodněné námitky ve lhůtě pěti dnů ode dne seznámení s protokolem (§ 17 téhož zákona).

Z obsahu správního spisu je patrné, že strážníci městské policie této povinnosti dostáli. Výstupem provedené kontroly byl úřední záznam, kde náležitě popsali zjištěné podezření ze spáchání přestupku. Žalobce byl na místě s výsledky provedené kontroly seznámen a ke zjištěním strážníků se mohl vyjádřit, čímž byly naplněny obsahové a formální náležitosti protokolu.

Z uvedeného je zřejmé, že strážníci byli oprávněni provést kontrolu, přičemž tuto kontrolu provedli v souladu se stanovenými procesními pravidly. Nelze tak uznat námitky žalobce, že obecní policie není orgánem státního odborného dozoru ani kontroly podle zákona o silniční dopravě.

Pokud jde o druhou žalobní námitku týkající se nepřiměřeného zásahu do žalobcových práv zaručených čl. 37 odst. 1, čl. 40 odst. 4 a čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, nepovažuje soud tuto za důvodnou. Smyslem zmíněných článků je, aby nikdo nebyl nucen dodávat orgánům veřejné moci důkazy proti sobě či osobě blízké jakákoliv sebeusvědčující prohlášení či výpovědi. Na posuzovaný případ však nelze zmíněné články aplikovat způsobem, jakým tak činí žalobce. Jestliže sám v žalobě výslovně uvádí, že měl veškeré doklady, které po něm byly při kontrole vyžadovány, v pořádku, je zcela nelogické, aby jejich předložením způsobil sobě nebo osobě blízké nebezpečí újmy či snad trestního stíhání. Právo obecní policie požadovat předložení dokladů potřebných ke zjištění a objasnění skutečností důležitých pro odhalení přestupku nebo jiného správního deliktu nebo jeho pachatele, jakož i ke zjištění skutečného stavu věci, je ukotveno v ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o obecní policii. Konstrukce vytvořená žalobcem by vedla k popření smyslu a cíle daného ustanovení, jakož i obecní policie jako takové.

Další procesní pochybení žalobce spatřoval v tom, že aniž bylo pravomocně rozhodnuto o jeho námitce podjatosti, bylo pokračováno ve správním řízení o přestupku.

Podjatost shledával žalobce v tom, že žalovaný vydal dne 23. 9. 2011 sdělení, kde odpověděl mimo jiné na dotaz Úřadu městské části Prahy 1, zda lze považovat za protiprávní jednání ve skutkově podobném případě, kdy řidič taxislužby Elis odmítl předložit doklady potřebné k provádění taxislužby.

V daném případě soud ze správního spisu zjistil následnou časovou posloupnost. Žalobce dne 8. 2. 2012 uplatnil v rámci odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního orgánu námitku podjatosti jak proti zaměstnanci Úřadu městské části Prahy 8, který zmíněné rozhodnutí vypracoval, tak také proti celému odvolacímu správnímu orgánu, respektive všem pracovníkům odboru dopravy. První uvedená námitka podjatosti byla zamítnuta usnesením ze dne 20. 2. 2012, proti kterému žalobce nepodal odvolání. S druhou námitkou podjatosti se vypořádal ředitel žalovaného v usnesení č.j. S-MHMP 218626/2012 DOP-TAX ze dne 19. 3. 2012, když námitku zamítl s odkazem na ustanovení § 81 odst. 3 písm. b) zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů. Proti tomuto usnesení podal stěžovatel dne 16. 4. 2012 odvolání, o němž bylo rozhodnuto Ministerstvem dopravy ČR dne 29. 5. 2012. V mezidobí bylo dne 5. 4. 2012 vydáno rozhodnutí žalovaného, jehož zrušení se žalobce domáhá.

Ustanovení § 76 odst. 5 správního řádu nepřiznává odkladný účinek odvolání proti usnesení, kterým nebylo námitce podjatosti vyhověno. Žalovaný proto mohl pokračovat v řízení proti žalobci již po (nepravomocném) rozhodnutí o námitce podjatosti ze dne 19. 3. 2012, přestože nesl riziko, že odvolací orgán bude mít na námitku podjatosti jiný názor. Obdobným případem se zabýval také Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 14. 6. 2012, č.j. 1 As 55/2012-32 uvádí: „*Vyřízení námítky podjatosti, byť nepravomocné, tedy předcházelo vydání rozhodnutí ve věci samé a byly splněny veškeré zákonné požadavky pro vydání rozhodnutí.*“

Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného v tom, že zde nebyly dány důvody pro vyslovení podjatosti úředníků odporu dopravy ve smyslu ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu. Co se týká sdělení žalovaného, lze to považovat za výkon přenesené působnosti ve smyslu ustanovení, na něž odkazoval žalovaný v usnesení, tedy že šlo o instrukci k postupu podřízeným správním orgánům, k níž je Magistrát hl. m. města Prahy povolán. Na základě výše uvedeného je tedy také tato žalobní námitka nedůvodná.

Pouze okrajově se vzhledem k povaze výhrady soud vyjádří k žalobcově námitce spočívající v pochybnosti o podjatosti pracovníků žalovaného vzhledem k tomu, že mají na výsledku správního řízení totožný zájem jako oznamovatel údajného přestupku, jímž je Městská policie hl. m. Prahy. Žalobce vychází z úvahy, že jde v obou případech o orgány jedné obce. Je pochopitelné, že orgány jedné obce mají v jedné věci shodný zájem, avšak tímto zájmem je v daném případě dodržování právních předpisů a zabezpečení veřejného pořádku v rámci působnosti obce, což jistě není zájem, na jehož základě by bylo možno pochybovat o jejich nepodjatosti. K takové pochybnosti by naopak vedl postup orgánů, které by se uvedeným zájmem neřídily a nerespektovaly ho.

Soud souhlasí s námitkou žalobce, že orgán I. stupně nesprávně uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí, že se žalobce dopustil souběhu přestupků dle § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, nicméně nejde o vadu, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí a nezpůsobila ani nezákonné uložení sankce. Byť v odůvodnění orgán I. stupně používá termínu „přestupky“ v množném čísle, vždy operuje pouze s přestupkem jedním a to i při ukládání sankce. Z tohoto důvodu soud vyhodnotil vadu jako formální a nemající za následek nezákonnost rozhodnutí.

Naopak za nedůvodnou soud považuje námitku žalobce týkající se nedostatečně zjištěného stavu věci, jež vychází z domněnky, že nebylo v rámci správního řízení zjišťováno, zda má v pořádku doklady, které měl předložit při kontrole. Z hlediska předmětu

správního řízení je tato skutečnost zcela irelevantní, jelikož nebylo úkolem správních orgánů zjišťovat, zda má žalobce doklady v pořádku, nýbrž skutečnost, zda dne 3. 9. 2011 předložil doklady ke kontrole hlídce Městské policie hl. města Prahy. Ustanovení § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích stanoví, že se přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dopustí ten, kdo jako řidič vozidla při kontrole není držitelem dokladů, předložil neplatný doklad nebo doklady nepředložil. Podle žalobce lze mít důvodné pochybnosti, zda by mělo být takové jednání postihováno uložením sankce, což je vzhledem k formulaci zákona o přestupcích pochybnost, se kterou soud nemůže v žádném případě souhlasit.

Soud konečně neshledal pochybení ani při ukládání sankce. Soud v této souvislosti připomíná, že jeho úkolem není posuzovat spravedlnost uložené sankce, ale to, zda byla uložena v souladu se zákonem. Soudu totiž nepřísluší nahradit správní úvahu ohledně uložení sankce. Je nadán pouze k přezkoumání, zda správní orgán nevybočil ze zákonných hledisek. Z ustálené judikatury správních soudů jednoznačně vyplývá, že správní orgán má při ukládání sankce volnost správního uvážení, přičemž je vázán principy správního rozhodování. Mezi tyto principy bezesporu patří zákonnost, spravedlnost, individualizace i přiměřenost. Stěžejním principem je i dostatečná odůvodněnost a přesvědčivost. Správní orgán je povinen se při ukládání sankce zabývat podrobně všemi hledisky, které mu zákon předkládá a jeho povinností je podrobně a přesvědčivě odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl a jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši pokuty. Při určení druhu sankce a její výměry pak má správní orgán v souladu s § 12 odst. 1 zákona o přestupcích přihlídnout k závažnosti přestupku, ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele.

V každém případě správní orgán musí konkrétně odůvodnit, proč byla uložena pokuta v určité výši. Podle názoru soudu tuto povinnost žalovaný splnil, když přihlédl k zákonným kritériím a ztotožnil se s názorem prvoinstančního orgánu, který jednání žalobce vyhodnotil jako závažný přestupek, avšak vzhledem k jeho osobě a skutečnosti, že do té doby žádný jeho přestupek neprojednával, nepřikročil současně k uložení sankce zákazu činnosti. Soud zdůvodnění žalovaného ohledně výše pokuty považuje za dostatečné a nijak nevybočující ze zákonem daných mantinelů.

K nesouhlasu žalobce s uložením povinnosti uhradit náklady správního řízení, soud konstatuje, že řízení bylo vyvoláno jeho jednáním, když odmítl předložit požadované doklady, čímž jednal v rozporu s právními předpisy. Ustanovení § 79 odst. 1 zákona o přestupcích mimo jiné stanoví, že občanovi, který byl uznán vinným z přestupku, se uloží povinnost nahradit státu náklady spojené s projednáváním přestupku.

Soud v daném případě neshledal, že by došlo k pochybení správních orgánů, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle 78 odst. 7 s.ř.s.

Žalobce zároveň požádal soud, aby využil moderačního práva a upustil od potrestání žalobce. Tato pravomoc soudu je zakotvena v ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s., podle něhož: „rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest **byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši**, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.“ Jde o jistý zásah soudu do uvážení správního orgánu, kdy soud se má chovat jako správní orgán a může zasáhnout do výše trestu, jako by jej uděloval sám.

Městský soud v tomto případě dospěl k závěru, že uložená pokuta ve výši 8.000,- Kč není pokutou zjevně nepřiměřenou, nýbrž pokutou, která odpovídá danému porušení zákona i zákonnému rozpětí stanovenému v ustanovení § 23 odst. 2 zákona o přestupcích, dle něhož lze udělit pokutu až do výše 10.000,- Kč a zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku. Podle názoru soudu by každý v postavení řidiče vozidla taxi měl dbát na povinnosti vyplývající z příslušného zákona. Je třeba zdůraznit, že výše sankce za protiprávní jednání musí mít preventivní charakter, a to předně ve vztahu k pachateli. Uložená sankce by měla přiměřeně, ale citelně zasáhnout do majetkové sféry pachatele přestupku tak, aby vedla k důslednějšímu dodržování všech zákonných norem. Preventivní úlohu by měla mít uložená sankce i ve vztahu k ostatním tak, aby je protiprávní jednání odradilo. Jak bylo výše uvedeno, správní orgán je při ukládání sankce vázán zákonnými hledisky. Těmito hledisky je vázán i soud, který se v daném případě ztotožnil se závěry správních orgánů a neshledal důvod pro využití moderačního práva.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 1. října 2013

JUDr. Miroslava Hrehorová
samosoudkyně